Teisel hommikul, kui ta wähhe olli toibunud, ütles ta: „Sohwi, sel ösel olled sinna mulle Jummala ingliks olnud. Kolm tundi ollen ma laggeda loo peal eddasi ja taggasi eksinud, tormiga süggawa lumme sees ringi käinud, ma ollin täieste wässind ja minno mõistus löppend. Kui sa weel pissut aega olleksid wibinud tullemast, siis olleksin ma wistist mahha langenud ja mitte ellades ennam üllestõusnud. Mis sinna mul sel ösel olled teinud, ei tohhi ma ial ärraunnustada. Kaarti minna ennam kätte ei wõtta.“ „Karel“, ütles naene, „ärra lubba ommast jõust, pallu parem Jummala käest ennesele seks abbi!“ „Sedda tahhan ma ka“, ütles Karel, „agga kaarti ei tahha ma mitte kätte wõtta.“ Pühhapäwal, peale sedda, läks ta pühha laulale, et sellega omma tõutust Jummala ees kinnitaks. Temma eksitawa sõbrade nõuandmise wastu jäi ta koju.



## Kaardimängia ello löppetus.

Jubba ollid kahheksa aastat möda läinud. Kaarli wannemad poead ollid jo leritud mehhed, ja issal olli neist weski jures abbi. Wanna Jürri olli kahhe aasta eest omma iggawesse rahhu sisse läinud; temma silmad ollid weel sedda näinud, mis ta Õnnisteggia käest olli pallunud, sest rahhu ja ükspiddine meel olli nüüd weski majas, kus enne leinamine, nut ja pahhandus igga ühhe silmist wälja paistis. Kaarli naene tänuas Jummalat, ja mõtles tuhhat kord tänuga selle õ peale, mil temma omma meest se hirmsa tuisu ja surma hädda käest Jummala abbiga olli peastnud. Agga üks assi teggi temmale kurwastust. Sest ajast sadik, kui Karel olli kaardimängimist mahha jätnud, olli temma omma melest sureliseks jänud, nagu olleks temma omma wäega sedda teinud; ta wõis teiste kaardimängiatele öölda: „wõtke minnust märki!“ Karel ei annud mitte Jummalale au, kes tedda olli sadana kiusatusest lahti